

Els dijous del

Cineclub

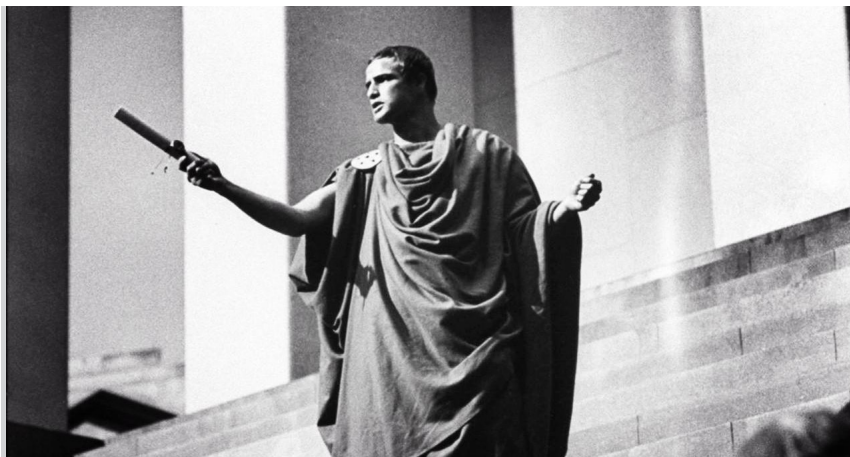
Cinema polític | 22 de gener de 2015 | Horari: 20.00 i 22.30 h

Julius Caesar

(Julio César, 1953) Josep L. Mankiewicz

Sinopsi

Mítica adaptació de Joseph Mankiewicz de l'obra homònima de Shakespeare on es plasma la fi de la República a l'antic Imperi Romà. Obra que destaca pel discurs de Marc Antoni i la reflexió sobre els règims autoritaris.

Fitxa artística

Marlon Brando ..... Marc Antoni
James Mason ..... Brutus
John Gielgud ..... Cassi
Louis Calhern ..... Juli Cèsar
Deborah Kerr ..... Portia
Greer Garson ..... Calpúrnia

Fitxa tècnica

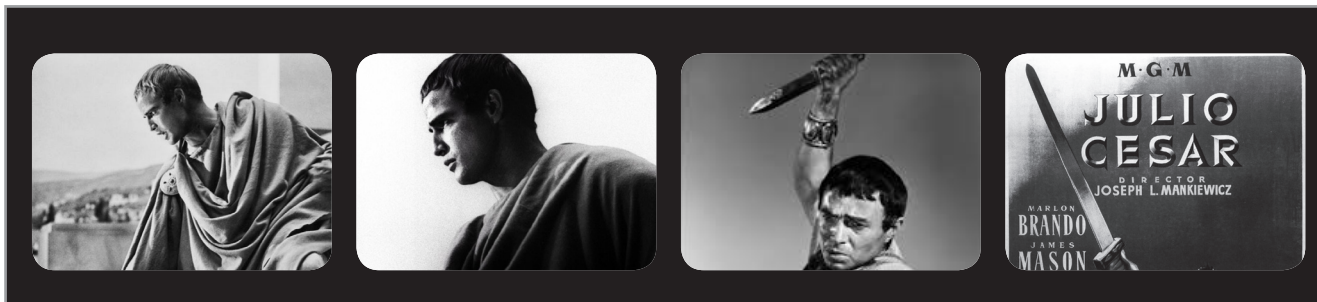
Director ..... Joseph L. Mankiewicz
Guió ..... Joseph L. Mankiewicz
Basat en la novel·la ..... William Shakespeare
Productor ..... John Houseman
Música original ..... Miklós Rózsa
Fotografia ..... Joseph Ruttenberg
Muntatge ..... John D. Dunning
País ..... EUA
Durada ..... 120 minuts

L'extraordinari director, guionista i productor Joseph L. Mankiewicz va adaptar el 1953 la magistral tragèdia *Juli Cèsar* escrita per William Shakespeare. El resultat és que va aconseguir realitzar una magnífica pel·lícula on es donen la mà la història, la llegenda, la millor Literatura i un conjunt d'interpretacions excel·lents i inimitables, de ben segur mereixedores d'una exhaustiva anàlisi i estudi de qualsevol escola d'art dramàtic. Shakespeare i Mankiewicz van tenir el gran encert de situar la trama en el moment precís, deixant de banda les disquisicions històriques sobre el personatge de Juli Cèsar.

El film comença precisament durant les festes en què Cèsar, savi manipula-

dor de les masses, rebutja tres vegades successives la corona de rei que li ofereix el Senat; sabedor que el poble l'adora no vol trencar la seva imatge. Un intel·ligent gest mediàtic (amb ulls del s. XXI).

La pel·lícula ens mostra el complot per alliberar Roma del tirà, la gestació de la conjura, amb Cassi com a capdavanter, i els dubtes de Brutus, que finalment es lliurarà en cos i ànima pensant en el futur de Roma. La narració avança amb l'assassinat de Cèsar i els posteriors esdeveniments que van sacsejar la capital del món occidental de l'època fins a l'inici del Segon Triumvirat (el primer format per Octavi, Cras i Pompeu) format per Marc Antoni, Lèpid i Octavi (sensacional l'escena

on els tres es reuneixen a la taula de Cèsar, davant la seva cadira buida, per organitzar la distribució del poder de la futura Roma). Com es va saber, anys més tard, va ser finalment, Octavi qui es va quedar amb tot el poder fent ús de la intel·ligència, l'astúcia i la prudència.

El film s'inicia amb una posada en escena absolutament teatral; segurament no podia ser d'una altra manera si tenim en compte que estem parlant d'una obra de Shakespeare. Mica en mica, l'estructura narrativa va evolucionant cap un llenguatge estrictament cinematogràfic entrant en les vicissituds històriques del moment, els jocs de poder, les traïcions, les conjures, els drames i les baixeses humanes d'uns personatges que busquen fer-se el seu lloc a la història al costat d'un dels homes més importants de l'antiguitat grecoromana conjuntament amb Alexandre el Gran.

Un text excel·lent que fins i tot enganxa als detractors de la retòrica o de la teatralització del cinema. Un magnífic cos d'actors: Louis Calhern com a Cèsar, la gran Deborah Kerr com a Portia, l'extraordinari John Gielgud com a Cassi (líder de la conjura) i; evidentment, cal destacar els dos principals intèrprets: James Mason com a Brutus i Marlon Brando com a Marc Antoni. El paper de Mason, potser el millor de la seva trajectòria, reflexa, ratllant la perfecció, una mirada trista, líquida, dubitativa, somiadora i també de penediment. Brando, en canvi, reflexa força, passió i fervor. Destaquem —quan es dirigeix al poble de Roma amb el cadàver de Cèsar estès a terra— el que es pot considerar un dels grans monòlegs de tota la història del cine. És una magistral expressió de la manipulació política del poble, dels ànims encesos, de la tensió, el descontent i la frustració.

Sens dubte, estem davant d'una obra mestra, on Mankiewicz s'endinsa hàbilment a l'interior d'uns personatges sotmesos a la cobdícia, als jocs del poder, a l'etern debat entre la lleialtat i les idees; sovint mancats d'escrúpols, avariciosos, que manipulen al poble pensant en el seu propi interès i menystenen valors com la Llibertat, la Justícia, la Compassió, la Igualtat. Mankiewicz—“Shakespeare”, agafant com excusa un fet històric de l'antiga Roma, ens deixa un testimoni cinematogràfic que ens ajuda a reflexionar sobre la política i el poder. Un testimoni que se'ns fa plenament actual, només cal sortir de la pantalla i girar els ulls cap el nostre dia a dia de la política de proximitat o de la global...

Juli Cèsar una mirada clàssica, absolutament contemporània!

Pep Suñé